

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อประเมินความสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยใช้แบบทดสอบโคลซในเรื่องต่อไปนี้
 - ๑.๑ ความเข้าใจในค่านวจิวิภาค
 - ๑.๒ ความเข้าใจในค่านวากยสัมพันธ์
๒. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาไทยกับคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบโคลซของนักเรียน

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๓ โรงเรียนสหศึกษาในจังหวัดนครศรีธรรมราช เลือกโดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย จำนวน ๔ โรงเรียน เป็นโรงเรียนรัฐบาล ๒ โรงเรียน โรงเรียนราษฎร์ ๒ โรงเรียน จำนวนประชากรโรงเรียนละ ๓๐ คน รวมทั้งสิ้น ๑๒๐ คน เป็นชาย ๕๖ คน หญิง ๖๔ คน

วิธีดำเนินการวิจัย

สร้างแบบทดสอบโคลซ ๔ ฉบับ โดยวิธีการของเทเลอร์ คือตัดคำทุก ๆ คำที่ ๕ โดยเว้นข้อความตอนต้นและตอนปลายไว้เป็นข้อความที่สมบูรณ์ไม่มีการตัดคำตอนละประมาณ ๑ - ๔ บรรทัด รวมคำที่ตัดทั้งสิ้นฉบับละ ๕๐ คำ แบบทดสอบโคลซสองฉบับแรกสร้างจากเรื่องสั้นเรื่อง "มอม" ของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช อีกสองฉบับหลังสร้างจากบทความ

เรื่อง "เมื่อวันถึงหมอน" ของนายคำวรา ณ เมืองโต และเรื่อง "พระครูศักดิ์คง" ของสมเด็จพระมหาธาตุเจ้าราชูปถัมภ์ นำแบบทดสอบโคลงไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๑๐ คน เพื่อเลือกแบบทดสอบ ๒ ฉบับ ที่มีคุณภาพตามเกณฑ์ของ บอริมุข ซึ่งตรวจสอบโดยเรนกินและคัสเฮน นำแบบทดสอบที่เลือกแล้ว ๒ ฉบับนี้ไปตรวจวัดความสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

นำแบบทดสอบโคลง ๒ ฉบับ ที่ทดลองใช้แล้วไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่โรงเรียน ตรวจให้คะแนนฉบับละ ๒ ครั้ง คือตรวจให้คะแนนเฉพาะคำทางด้านวจีวิภาค ครั้งหนึ่ง และเฉพาะด้านวากยสัมพันธ์อีกครั้งหนึ่ง ในการตรวจให้คะแนนนั้นผู้วิจัยยอมรับคำที่ตรงกับคำเดิม และคำใกล้เคียงที่มีความหมายเข้ากับเนื้อเรื่องและถูกต้องตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ซึ่งอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทย วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช จำนวน ๕ ท่านได้ตรวจสอบความถูกต้องของผล ต่อจากนั้นจึงนำคะแนนความเข้าใจทางด้านวจีวิภาค ไปหาคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบื้องบนมาตรฐาน แล้วแปลงคะแนนเฉลี่ยที่ได้เป็นร้อยละ เพื่อตัดสินความสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทยทางด้านวจีวิภาคโดยใช้เกณฑ์ของบอริมุขที่ตรวจสอบโดยเรนกิน และคัสเฮน สำหรับคะแนนในด้านวากยสัมพันธ์ทำเช่นเดียวกัน การวิเคราะห์ผลสถิติประการหนึ่งคือ รวมคะแนนความเข้าใจทางด้านวจีวิภาค กับคะแนนความเข้าใจทางวากยสัมพันธ์ เป็นคะแนนความสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทยซึ่งตรวจวัดโดยแบบทดสอบโคลง แล้วนำไปหาสหสัมพันธ์กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย (ท.๑๐๘) ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ ซึ่งคัดลอกมาจากระเบียบสะสมของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร

สรุปผลการวิจัย

๑. สถานภาพของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างจำนวน ๑๒๐ คน จำนวน ๕๖ คน เป็นชาย และจำนวน ๖๔ คน เป็นหญิง สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์และสังคม เป็นโรงเรียนในเขตเมือง ๒ โรงเรียน เขตชนบท ๒ โรงเรียน และสภาพแวดล้อมทางการศึกษาเป็นโรงเรียนรัฐบาล ๒ โรงเรียน โรงเรียนราษฎร์ ๒ โรงเรียน

๒. ลักษณะแบบทดสอบ แบบทดสอบสองฉบับ เว้นค่าที่ต้องเติมไว้ รวม ๑๐๐ คำ ต้องอาศัยความเข้าใจในคำนวณวิภาค ๓๕ คำ และความเข้าใจในคำนวณความสัมพันธ์ ๖๑ คำ คิดเป็นอนัตราส่วน ๑:๑.๕๖

๓. การใช้แบบทดสอบ โคลซตรวจวัดความสามารถในคำนวณวิภาคและคำนวณความสัมพันธ์ ปรากฏว่านักเรียนมีความสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทยในคำนวณวิภาค และวากยสัมพันธ์ อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้โดยใช้เกณฑ์ของบรมมูทที่ตรวจสอบความถูกต้องแล้ว โดยแรนกินและกัสเซน

๔. การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทย (ท.๓๐๕) ในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๓ กับคะแนนที่ได้จากการตรวจวัดโดยแบบทดสอบ โคลซ รวม ๒ ฉบับ ซึ่งทดสอบในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๓ ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r_{xy}) เท่ากับ ๐.๗๗ และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ แสดงว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และคะแนนที่ตรวจวัดโดยแบบทดสอบ โคลซรวมสองฉบับมีความสัมพันธ์กัน

๕. การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย (ท.๓๐๕) ในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๓ กับคะแนนที่ได้จากการตรวจวัดโดยแบบทดสอบโคลซแต่ละฉบับ ซึ่งทดสอบในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๓ ปรากฏว่ากับคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบโคลซฉบับที่ (๑) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r_{xy}) เท่ากับ ๐.๖๖ และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ และกับคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ โคลซฉบับที่ ๒ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r_{xy}) เท่ากับ ๐.๗๗ และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ แสดงว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและคะแนนที่ตรวจวัดโดยแบบทดสอบ โคลซฉบับที่ (๑) และฉบับที่ ๒ มีสหสัมพันธ์กัน

การอภิปรายผล

๑. การพิจารณาระดับผลการ เรียนจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย (ท.๓๐๕) เปรียบเทียบกับคะแนนจากแบบทดสอบ โคลซ

คะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย (ปี.๓๐๕) ในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๓ ที่ได้มาจากระเบียบสะสมของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๕๔ หากประเมินผลการเรียนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในคู่มือการประเมินผลการเรียน หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๒๑ จะสรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นระดับผลการเรียน เท่ากับ ๒ คืออยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) ของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบโคลซ (รวมคะแนนความเข้าใจในค่านวจิวิภาคและวากยสัมพันธ์ เข้าด้วยกัน) คิดเป็นร้อยละ ๕๘.๕๓ หากประเมินระดับผลการเรียนจากแบบทดสอบโคลซตามเกณฑ์ของบอร์มูซึ่งตรวจสอบโดยแรนกิน และคัลเฮน จะได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

จากการสอดคล้องกันในลักษณะเช่นนี้ หากใช้แบบทดสอบโคลซวัดความเข้าใจวิชาภาษาไทยก็จะสามารถใช้เกณฑ์ของบอร์มูซึ่งตรวจสอบโดยแรนกิน และคัลเฮน ในการบอกระดับผลการเรียนได้ทันที

๒. การพิจารณาแบบทดสอบโคลซในฐานะเป็น "เครื่องมือวัดผล"

จากผลการวิจัยสรุปว่า คะแนนที่ได้จากการตรวจวัดโดยใช้แบบทดสอบโคลซ มีสหสัมพันธ์กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แสดงว่านักเรียนส่วนใหญ่แต่ละคนที่ได้คะแนนเหนือกว่าหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ย จะได้คะแนนเหนือกว่าหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในการตรวจวัดโดยแบบทดสอบแบบเลือกตอบ (คะแนนผลสัมฤทธิ์วัดจากแบบทดสอบแบบเลือกตอบ) จึงกล่าวได้ว่าแบบทดสอบโคลซเป็นเครื่องมือวัดผลที่ใช้ได้ดีเท่ากับแบบทดสอบแบบเลือกตอบ ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยจำนวนมากดังกล่าวมาแล้วในบทที่ ๒ ต่างกันตรงที่งานวิจัยเหล่านั้นเป็นการใช้แบบทดสอบโคลซตรวจวัดความเข้าใจในการอ่าน แต่การวิจัยครั้งนี้ตรวจวัดความเข้าใจในค่านวจิวิภาค และวากยสัมพันธ์ และการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยยอมรับคำตอบที่เติมลงในแบบทดสอบ ทั้งคำเติมที่ตัดออกไปและคำใกล้เคียงที่มีความหมายเข้ากับเนื้อเรื่องได้ และถูกต้องตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ด้วย การยอมรับคำใกล้เคียงนี้จะเป็นส่วนหนึ่งที่ตรวจวัดได้จริงว่านักเรียนมีความสามารถหรือความเข้าใจในค่านวจิวิภาค และวากยสัมพันธ์ ทั้งนี้เพราะการที่จะตอบได้ถูกต้องได้ของอาศัยข้อความแวดล้อม และ ความ

เข้าใจในเรื่อง ลักษณะเช่นนี้อาจกล่าวได้ว่า แบบทดสอบโคลซสามารถวัดสิ่งที่เราต้องการวัดได้ถูกต้องตรงจุดประสงค์

๓. ข้อควรพิจารณาเมื่อนำแบบทดสอบโคลซไปใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา

เมื่อเชื่อว่าแบบทดสอบโคลซเป็นเครื่องมือวัดผลที่ดี ก็น่าจะได้นำไปใช้ในการเรียนการสอนให้กว้างขวางขึ้น โดยเฉพาะสำหรับวิชาภาษาไทยซึ่งจะได้กล่าวในที่นี้ ก่อนที่จะนำไปใช้น่าจะต้องพิจารณาคูสมบัติของแบบทดสอบอย่างน้อยสองประการคือ ความสอดคล้องกับลักษณะเนื้อหาประการหนึ่ง และความเหมาะสมในการประเมินผลอีกประการหนึ่ง ซึ่งจะแยกพิจารณาดังนี้

๓.๑ การพิจารณาลักษณะเนื้อหาวิชาภาษาไทยที่จะเอื้อต่อการใช้แบบทดสอบโคลซสำหรับชั้นมัธยมศึกษา หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๒๑ มีรายวิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับ ๒ รายวิชา เท่ากับ ๑๒ หน่วยการเรียนรู้ วิชาเลือกมี ๒ รายวิชา เท่ากับ ๒ หน่วยการเรียนรู้ เฉพาะวิชาบังคับต้องเรียนทุกปี ปีละ ๒ รายวิชา รายวิชาบังคับทุกรายวิชาเน้นเรื่องการสอนทักษะทั้ง ๔ คือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยมีความยากง่ายสูงขึ้นตามลำดับ และมีความเข้มในการเน้นทักษะเฉพาะอย่างไม่เท่ากัน ส่วนรายวิชาเลือกมุ่งพัฒนาทักษะเฉพาะอย่างมากยิ่งขึ้น ลักษณะเนื้อหาเช่นนี้ครูผู้สอนสามารถนำแบบทดสอบโคลซไปใช้วัดความสามารถในการอ่านได้เป็นอย่างดี ดังมีงานวิจัยต่าง ๆ ที่กล่าวไว้ในบทที่ ๑ และบทที่ ๒ มาสนับสนุน ส่วนงานวิจัยในด้านอื่น ๆ ยังไม่ค่อยมี การใช้แบบทดสอบโคลซวัดความเข้าใจทางด้านวจีวิภาค และวากยสัมพันธ์ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการริเริ่มโดยมองในแง่ "ทักษะสัมพันธ์" แม้ผลการวิจัยจะสรุปว่าแบบทดสอบโคลซสามารถวัดความเข้าใจในด้านวจีวิภาค และวากยสัมพันธ์ได้ แต่ก็ยังมีข้อที่น่าพอใจนัก ควรจะหาข้อมูลมาสนับสนุนในแง่มุมอื่น ๆ อีก

๓.๒ ความเหมาะสมเกี่ยวกับการประเมินผล ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๒๑ และระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๒๑, พ.ศ. ๒๕๒๔ (ฉบับนี้เริ่มใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๓)

มีหลักการประเมินผลที่สำคัญสามประการ เฉพาะที่จะกล่าวถึงในที่นี้คือ ให้มีการประเมินผล เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนและเพื่อตัดสินผลการเรียน สิ่งที่ยูสอนต้องปฏิบัติคือ ต้องวัดผล ก่อนเรียนและวัดผลระหว่างเรียนเป็นระยะ ๆ ไป สำหรับการประเมินผลเพื่อตัดสินผลการ เรียนมีข้อกำหนดในคู่มือการประเมินผล ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๒๑ โดยตั้งสัดส่วนของงานระหว่างภาคเรียนต่อการสอบปลายภาคเรียนไว้ด้วย คือวิชาภาษาไทย รายวิชาบังคับกำหนดข้อคราส่วน ๖:๔ วิชาเลือก ๖:๔ หรือ ๗:๓ หรือ ๘:๒ ลักษณะการ ประเมินผลระหว่างเรียนก็คือ และประเมินเพื่อตัดสินการเรียนก็คือ เป็นงานที่ทำติดต่อกันตลอด ทั้งปี ครูผู้สอนหรือโรงเรียนจำเป็นต้องมีเครื่องมือวัดผลที่คิดไว้ใช้ แบบทดสอบโคลซจึงน่าจะ เข้ามามีบทบาทเป็น เครื่องมือวัดผลที่คิดได้ ประกอบกับแบบทดสอบชนิดนี้มีความเหมาะสมในค่าน ที่ครูผู้สอนสร้างเองได้ง่าย ประหยัดเวลา ประหยัดค่าใช้จ่าย และหากมีการวางแผนใช้รวม กับแบบทดสอบแบบ เลือกตอบ ซึ่งตรวจวัดตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมในเนื้อหาาระดับชั้นนั้น ๆ แล้วมรรควิธีในการประเมินผลน่าจะสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอเสนอแนะ

๑. ควรมีการทดลองนำแบบทดสอบโคลซไปใช้วัดความสามารถทางภาษาด้านการ ใช้ภาษา และโครงสร้างทางไวยากรณ์ ให้กว้างขวางขึ้น เพื่อเป็นการตรวจสอบประสิทธิภาพ ของแบบทดสอบโคลซ
๒. ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบโคลซกับคะแนนจากแบบทดสอบแบบ เลือกตอบในรายวิชาภาษาไทย เพื่อให้ได้เกณฑ์การประเมินคะแนนจากแบบทดสอบ โคลซ ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด
๓. ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบระหว่างคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ โคลซที่สร้างจาก ข้อความที่นักเรียนไม่เคยผ่านมาก่อน กับข้อความที่นักเรียนเคยศึกษามาแล้วว่าจะมีผลแตกต่าง กัมน้อยเพียงใด เพื่อจะได้พิจารณาเลือกแบบทดสอบ โคลซที่เหมาะสมที่สุด และมีประสิทธิภาพ ที่สุด ไปใช้วัดความสามารถและความเข้าใจภาษาไทย
๔. ควรมีการทดลองนำแบบทดสอบโคลซไปวัดความสามารถและฝึกทักษะในการ แต่งคำประพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับที่สูงขึ้น